

FACULTATEA DE LIMBI ȘI LITERATURI STRĂINE
Școala doctorală: STUDII LITERARE ȘI CULTURALE

CATALOG de AFIȘARE

ADMITERE DOCTORAT – IULIE 2026

Nr crt.	Cod dosar	Proba I Orală	Proba II Scrisă	Media
1.	1 SDSLC	9,90	9,00	9,45
2.	2 SDSLC	9,30	9,25	9,27
3.	3 SDSLC	6,67	—	—
4.	4 SDSLC	9,60	9,62	9,61
5.	5 SDSLC	9,77	8,50	9,13
6.	6 SDSLC	8,93	9,13	9,03
7.	7 SDSLC	9,33	9,25	9,29
8.	8 SDSLC	9,83	8,75	9,29
9.	9 SDSLC	8,67	8,75	8,71
10.	10 SDSLC	9,08	9,25	9,16
11.	11 SDSLC	7,80	8,25	8,02
12.	12 SDSLC	9,40	8,50	8,95
13.	13 SDSLC	9,71	8,75	9,23
14.	14 SDSLC	8,20	8,50	8,35
15.	15 SDSLC	9,42	8,25	8,83
16.	16 SDSLC	8,60	8,62	8,61

17 17. SASLC 8,17 8,50 8,33

Comentați aserțiunile lui Matei Călinescu despre postmodernism (în *Cele cinci fețe ale modernității*), pornind de la câteva dintre definițiile lui. Puteți face referire și la alte teorii contemporane despre postmodernism, nu neapărat doar din bibliografie:

S-a observat că postmodernismul a primit multe definiții, adeseori de-a dreptul contradictorii. Aceasta poate fi o urmare a faptului că postmodernismul este o trecere de la sentimentul unei paradigme sau unități pierdute, un sentiment care s-a aflat în inima modernismului, la o nouă-veche cunoștință a pluralității, o pluralitate în interiorul căreia până și retorica modernistă și tradiționalul ei antitraditionalism obsesiv își au locul. Nu e de mirare așadar că postmodernismul este uneori perceput ca o simplă prelungire a modernismului, mai precis o prelungire a manifestărilor mai radicale ale modernismului, grupate de obicei sub eticheta de „avangardă”. Dar există și alte abordări ale postmodernismului, la fel de valabile din punct de vedere teoretic, care pun accentul pe încercarea sa de a transcende aporiile modernismului și ale avangardei și care își propun să reevalueze ceea ce a respins sau a denigrat modernismul („romantismul”, de pildă, nu mai este termenul rău famat de acum jumătate de secol). Termenii periodizanți, în special atunci când se referă la prezentul cultural, au inclus întotdeauna diferențe marcante de opinie, iar postmodernismul nu face excepție de la această regulă. (...). Voi spune câteva cuvinte cu privire la ceea ce s-ar putea numi „controversa postmodernistă”. (...) Aș vrea să subliniez totuși încă o dată că postmodernismul (oricât de mult ne-ar dispăcea el ca termen, stil sau colecție eclectică de stiluri) a avut meritul de a redeschide pentru noi problema istoriei ca domeniu – nu doar de *inovare*, ci și de *renovare*, ca proces în care ireversibilitatea penetrează ceea ce apare drept repetiție și viceversa, pe scurt, ca multiplicitate a cunoștințelor și know-how-urilor, practicilor și contrapracicilor continue/discontinue, ca o varietate de tradiții, și *nu* ca Tradiția imaginară împotriva căreia modernității s-au revoltat în numele unei nu mai puțin imaginare Unități Pierdute...

Barem:

1. Analiza conceptului de postmodernism, pornind de la textul de mai sus – 3 p.
2. Nivelul teoretic al argumentării și extinderea teoretică la alte lucrări – 3 p.
3. Coerența argumentării – 3 p.
4. Din oficiu – 1 p.

Total – 10 puncte.

Comment on Matei Călinescu's assertions about postmodernism (in *Approaching Postmodernism*), starting from some of his definitions. You can also refer to other contemporary theories about Postmodernism, not necessarily only from the bibliography:

It has been observed that Postmodernism has received many – not seldom flatly contradictory – definitions. This may be a reflection of the fact that Postmodernism is a passage from the sense of a lost paradigm or unity, a sense that was at the heart of Modernism, to a new-old consciousness of plurality, a plurality within which even the Modernist rethoric and its obsessive (and paradoxical) traditional antitraditionalism has its place. No wonder then that Postmodernism has sometimes been seen as nothing but an extension of Modernism, and more specifically, an extension of the more radical manifestation of Modernism, usually grouped under the label of the „avant-garde”. But there are other approaches to Postmodernism, in no way less valid theoretically, which stress its attempt to transcend the aporias of Modernism and the avant-garde, and which give themselves the task to revalue what Modernism rejected and maligned („romanticism”, for instance, is no longer the term of obloquy it was half a century ago. Period terms, especially when they refer to the cultural present, have always involved sharp differences of opinion and Postmodernism is no exception. About what might be called the „Postmodernist controversy” I will have to say a few words (...). I wish to stress again that Postmodernism (as strongly as we might dislike it as a term or a style or an eclectic collection of styles) has had the merit of reopening for us the problem of history as a field, (...) not only of innovation but also of renovation, as a process in which irreversibility penetrates what appears as repetition and vice versa, in short, as a multiplicity of continuous/ discontinuous knowledges and know-hows, practices and counterpractices, as a variety of traditions and *not* as the imaginary Tradition against which the Modernists revolted in the name of a no less imaginary Lost Unity...

Requests:

1. Analysis of the concept of postmodernism, starting from the text above – 3 p.
2. Theoretical level of argumentation and theoretical extension to other works – 3 p.
3. Coherence of argumentation – 3 p.
4. Ex officio – 1 p.

Total – 10 points.